

HEKSENVLOEK

Elle McNicoll

Heksenvloek

LEMNISCAAT ROTTERDAM

Van Elle McNicoll verscheen bij Lemniscaat:

Een soort vonk

Laat ons zien wie je bent

Toverslag

© Nederlandse vertaling: Margaretha van Andel, 2024

Omslag en boekverzorging: Eveline Verburg

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,

Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2024

ISBN 978 90 477 1495 8

NUR 284

Copyright © Elle McNicoll, 2024

Oorspronkelijke titel: *Like a Curse*

Oorspronkelijke uitgeverij: Knights Of, Knights Of Ltd,

Registered Offices: 119 Marylebone Road, London, NW1 5PU

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Kijk voor meer informatie, lessuggesties
en extra's op www.lemniscaat.nl

OPMERKING VAN DE AUTEUR

De hoofdpersoon van dit verhaal heeft dyspraxie, een aandoening die invloed heeft op je motorische vaardigheden en het verwerken van informatie. Zelf kreeg ik deze diagnose op mijn negende en ja, mijn handschrift is inderdaad een puinhoop. Maar net als Ramya in het verhaal kies ik mijn eigen weg en laat ik me door niemand de wet voorschrijven.

Voor mijn familie, hier en aan de overkant.

PROLOOG

Edinburgh in december

Het kwaad arriveerde in de stad met een betoverende stem en een gouden sleutel om haar nek.

St. Giles was de beschermheilige van Edinburgh en de kathedraal die naar hem was vernoemd, verhief zich in het historische stadscentrum als een streng, misprijzend opperhoofd. De regen geselde de verweerde stenen. Een eeuwenoud gebouw, dat daar langer had gestaan dan de bewoners van de stad zich konden herinneren, een enkeling van het Verborgene Volk uitgezonderd.

Marley Stewart-Napier stond voor in de kathedraal. Hij deed mee met een hele hoop buitenschoolse activiteiten en een daarvan was zingen. Zijn koorgenoten omringden hem en hij wist dat ze net zoals hij popelden om te beginnen. Zodra ze hun hele kerstrepertoire hadden afgewerkt, zat het erop. Nog een snelle sinas – glühwein voor de ouders en andere volwassenen – en wegwezen. Het koor had de hele dag geoefend en hoe prachtig de kathedraal er ook uitzag, hij was er klaar mee. Hij wilde naar huis.

De kerk zat stampvol en de mensen verheugden zich op de voorstelling. Marley's ogen dwaalden rond. Nee, hij zag hen niet.

Zijn nichtje Ramya zat samen met hun tante Opal bij hun grootmoeder in Loch Ness, dat wist hij. Maar zijn eigen moeder en Ramya's ouders hadden beloofd dat ze zouden komen.

Ze waren nergens te bekennen.

Wel ontdekte hij een ander bekend gezicht, een dat hij niet had verwacht. Een oudere jongen met blond haar, die koel voor zich uitkeek. Marley knipperde en kneep zijn ogen een beetje samen. Was het hem echt?

'Welkom bij onze langverwachte kerstuitvoering,' dreunde de stem van koordirigent Mitch.

Marley's blik liet de jongen niet los.

'We beginnen zo meteen met het eerste deel van ons programma. Ik verzoek u vriendelijk uw telefoon uit te zetten.'

De bezoekers rommelden met hun telefoons terwijl Marley en zijn koorgenoten zich opstelden, gerangschikt naar stembereik. Mitch stond voor hen, strak gespannen als een metronoom, maar net voor het orgel zijn eerste klank liet horen, veranderde alles.

Alles.

De massieve toegangsdeuren van de kathedraal vloegen met veel kabaal open en de mensen draaiden zich geschrokken om. Het kaarslicht in de hoge, gewelfde ruimte beefde. De vlammetjes deinsden terug voor de kille windvlaag die plotseling door de kerk trok.

Marley had als eerste door wat er gebeurde. Hij zag wie er in de deuropening stond. Iemand die hij tot nu toe alleen uit de verhalen kende. Gruwelijke verhalen.

Ze stond naast een graatmagere, angstaanjagende man, die geen enkele poging deed om de kwade krachten te verbergen die hij overduidelijk in zich had.

Toen ze glimlachte, zag Marley dat de mensen die

het dichtst bij haar zaten haar lach beantwoordden. Hij wist dat de kathedraal was veranderd in een kruitvat, wachtend op een afgestreken lucifer.

‘Goedenavond,’ zei ze en vrijwel iedereen in de grote ruimte reageerde met een instemmende beweging. ‘Het spijt me dat ik wat verlaat ben.’

Portia. Portia was naar Edinburgh gekomen. Een vlam die in staat was alles, maar dan ook alles in de as te leggen.

Marley wilde net in beweging komen toen iemand hem bij zijn arm pakte en achter een pilaar trok.

Freddy Melville. Het sirenenvriendje van zijn nichtje. De jongen die hij tussen het publiek had gezien.

‘Wist je hiervan?’ siste Marley, kwaad en nerveus tegelijk.

‘Nee,’ zei Freddy gedempt, met een blik op de volle kerk en de ongenode gasten. ‘Maar het verbaast me niet.’

‘Wat nu?’

‘Je moet naar buiten. Leanna en Cassandra vangen je op.’

Marley’s moeder en zijn tante. Twee heksen van Edinburgh. De ene met bescheiden geneeskrachtige gaven, de andere een vervaarlijke vuurheks.

En dan had je tante Opal nog. De machtigste heks die Edinburg in lange tijd had gekend. En haar jonge leerling: Marley’s nichtje Ramya. Ramya, de uitverkorene, want zo zag hij haar.

Zelf hobbelde hij er maar zo’n beetje achteraan. Ramya kon door de Schijn heen kijken. Ramya had macht over water. Ramya kon vliegen. Het enige wat hij zelf kon, was met open mond toekijken.

Dat Portia hier was, kon maar één ding betekenen.

Ze zat achter zijn nicht aan. Zijn slimme nichtje, dat hard op weg was een van de meest begaafde heksen te worden die ooit in Schotland had rondgelopen. En daarom een bedreiging werd voor Portia en andere bovennatuurlijke wezens die het voorzien hadden op het Verborgene Volk.

Met een scheef oog keek Marley naar de sirenenjongen. Hij was een stuk voorzichtiger met Freddy dan Ramya.

‘We kunnen alleen aan die kant weg,’ fluisterde Freddy met een knikje naar de achteruitgang. Marley slikte en schuifelde zo onopvallend mogelijk in de gewezen richting, uit het zicht van Portia, haar handlangers en de rest van de aanwezigen. Hij voelde zich schuldig tegenover al die nietsvermoedende mensen omdat hij de benen nam en hen weerloos achterliet.

Hij wist wat het betekende om onder de betovering van een Sirene te vallen. Dat wenste hij niemand toe.

Toen hij de zware, houten deur had bereikt, drong het tot hem door dat Freddy niet langer bij hem was. Hij wierp een blik over zijn schouder en verstijfde. De jongen stond midden in de kathedraal en keek de Sirene uitdagend aan. Even werd Marley overspoeld door schaamte. Toen glipte hij naar buiten en ging ervandoor, half struikelend over de gladde, natte stenen.

Daar waren ze. Zijn moeder en zijn tante. Fanatiek gebarend vanuit zijn tantes dure auto. Hij holde naar hen toe en liet zich hijgend op de achterbank vallen.

‘Freddy is nog binnen,’ bracht hij uit. Hij greep naar zijn gordel en drukte zijn neus tegen het autoraam.

‘Hij blijft daar, hon,’ zei zijn moeder zacht.

Marley’s hoofd schoot omhoog. Verbijsterd staarde hij naar de twee heksen. ‘Wát?’

De auto zette zich in beweging en met een bloedgang racete tante Cassandra de Royal Mile af, weg van de imposante kathedraal die nu in handen was van een Sirene. Marley kreunde gefrustreerd en dacht aan de jongen die ze daar zo ijskoud achterlieten. Ja, Freddy was net als Portia een Sirene. Aan de andere kant was hij ook een goede vriend van zijn nichtje.

Maar er was een plan in de maak...

Tussen de pilaren van de St. Gileskerk keken Freddy en Portia elkaar aan. Twee Sirenen maten hun krachten terwijl de mensen angstig en verward toekeken.

‘Ramya en Opal zijn de stad uit,’ zei Freddy onomwonden. ‘Al zal het niet lang duren voor ze erachter komen dat jij hier bent.’

Portia glimlachte en dat had de jongen duidelijk niet verwacht, want zijn gezicht betrok.

‘Prachtig,’ zei ze. ‘Precies wat ik hoopte.’

Toen opende ze haar mond en zong. Zo vol en meeslepend klonk haar stem, dat alle mensen in de kerk zich eraan overgaven.

Het gouden sleuteltje aan haar hanger flonkerde toen de stad begon te wankelen onder de betovering van een Sirene.

HOOFSTUK 1

De eik

De eik heeft zich verplaatst. Hij staat ietsje dichterbij het huis dan gisteren.

‘Ramya? Ramya!’

Ik weet dat mijn oma me iets vraagt. Of me iets zegt. Toch blijf ik naar de boom kijken en vraag me af hoe dat kan. Hij moet de afgelopen nacht hebben bewogen. De eerste keer dat hij me opviel, was toen pap en mam me hier brachten. Volgens mam stond hij er niet toen zij en haar zussen klein waren. Zelfs oma leek hem niet echt te kennen.

‘Ramya, blijf er nu eens vijf seconden met je aandacht bij en probeer die spreuk nog een keer.’

Ik zit in de eethoek van oma’s ruime keuken. Er staat een AGA-fornuis en er is een open haard. Ik weet wat er van me wordt verwacht, maar ik ben mam niet. Ik ben lang niet zo goed met vuur als zij.

Mijn grootmoeder is ogenschijnlijk druk in de weer met haar vijzel om een dressing voor de salade te maken, maar ik zie aan haar bewegingen dat haar niets ontgaat.

Ik mag niet in mijn eentje met vuur oefenen, dat is me uitdrukkelijk verboden.

Ik concentreer me op het hout in de haard dat op een vlam wacht. Focus me op de actie.

Ik denk aan wat tante Opal me altijd op het hart drukt. Het gaat om de actie. Volgens haar moeten we de belangrijkste dingen gewoon doen. Dat is iets anders dan proberen. Voor magie geldt hetzelfde.

Helaas voelt het bij mij nog steeds aan als een probeersel.

Oma heeft vast in de gaten hoe gefrustreerd ik ben, want ze stapt op het raam af en vraagt: 'Keek je naar die eik?'

Ik staar naar mijn lege handen en neem het olijftakje aan. 'Het is net alsof hij dichterbij komt.'

'Waarschijnlijk wordt hij hoger,' zegt ze. 'Hoger en breder.' Heel overtuigend klinkt ze niet.

Het is winter. In Schotland wordt het dan al in de loop van de middag donker. Het schemert en we zitten erg afgelegen, ver weg van alles en iedereen. Afgezien natuurlijk van het Verborgene Volk. De Verborgenen, zoals oma ze noemt, zitten overal en brengen regelmatig een bezoekje aan haar grote huis.

Loch Ness is anders dan alle andere plekken die ik ken. De meeste Schotse meren zijn kleine vlekken op de kaart. Loch Ness is een lange, rechte splinter. Ik had verwacht dat het eruit zou zien als elk ander meer. Een hele hoop water met oevers rondom. Zoiets als de Forth van Edinburgh of Loch Morlich bij Aviemore.

Maar Loch Ness is een langgerekte sliert. Smal, maar zo diep als een zoetwatermeer maar kan zijn.

Tot nu toe heb ik niemand van het Verborgene Volk naar de geruchten durven vragen die al eeuwenlang over Loch Ness de ronde doen. Huiverig voor het antwoord.

Ik zie dat er een groepje Verborgenen op ons afkomt. Ze hebben een mand bij zich.

‘Wat zijn het?’ vraagt oma.

Ze kan niet net zoals ik door de Schijn heen kijken, door hun menselijke vermomming.

‘Een trol en een Blauwe Man,’ zeg ik. ‘En een Hulder.’

Ze lopen naar de deur en kloppen aan. Er wordt hier aan de lopende band aangeklopt en daar kreeg ik eerst nogal de zenuwen van. Maar tante Opal zegt dat we worden beschermd door oermagie. Een oude bezwering van een van onze voorouders, die het huis onvindbaar maakt voor iedereen die de bewoners kwaad wil doen. Precies het soort bezwering dat ik zelf graag wil leren.

Ik open de deur en laat de drie binnen. Ze zijn hartelijk en warm en leggen hun Schijn af voor oma, al komen ze niet voor ons.

‘Is ze thuis?’ vraagt de trol. ‘We hebben geschenken meegebracht voor de winterzonnewende.’

Mijn grootmoeder dirigeert ze naar de grote tafel in de hal. Het is een imposante hal. Ik vind het leuk dat oma’s huis op dat van Cluedo lijkt. De twee deuren rechts openen naar de keuken en de eetkamer. De twee links naar de zitkamer en de studeerkamer van mijn overleden grootvader. Die kamer is nogal stoffig, omdat er niemand in mag komen van oma.

Er is een haard in de hal en ik probeer een paar vonkjes te produceren. Het kost me tien keer zoveel moeite als water tevoorschijn toveren.

Geen idee waarom vuur zo lastig is.

‘Opal is verhinderd,’ zegt oma nogal bruusk. Ze inspecteert de inhoud van de mand, die de drie Verborgen bij de haard hadden gezet. ‘Is er iets mis?’

Haar stem heeft een hard randje. Hoewel het binnen behaaglijk is – het huis en het avondeten horen warm te zijn volgens haar – wasemt ze zelf altijd een soort

koelte uit. De koelte van een meer. Stiekem vind ik dat ze op een sneeuwkoningin lijkt met haar witte haar en ijsblauwe ogen.

‘Geen probleem,’ zegt de Blauwe Man joviaal. Zijn blik gaat naar mij en hij trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Ben jij een kleine heks?’

Ik wil dat net vol trots beamen als oma ingrijpt. ‘Nee, ze heeft alleen het Zicht. Op dit moment is er maar één heks aanwezig in dit huis.’

Ik kijk haar nijdig aan, maar houd me koest. Dit was de voorwaarde toen ik hier kwam om te leren. Mijn gaven moesten een familiegeheim blijven.

Alsof dat wat uitmaakte.

‘Nou, nee, een probleem kun je het inderdaad niet noemen,’ zegt de Hulder. Haar stem is zenuwachtig genoeg om oma’s aandacht te trekken. Die maakt meteen korte metten met alle koetjes en kalfjes.

‘Verklaar je nader.’

Oma draait nooit om de zaken heen. Soms klinkt ze als een sloophamer.

‘Er zijn Feeën in de buurt,’ zegt de Hulder zacht en recht voor zijn raap.

Het hele huis lijkt te verkillen. De Blauwe Man en de trol huiveren. Zelfs de warme luchtstroom die uit de keuken kwam, voel ik niet langer.

Mijn grootmoeder is zo stil als het water van het grote meer buiten. Het is vreemd haar zo roerloos te zien staan. Normaal is ze altijd met iets bezig. Altijd wel iets aan het checken of testen of maken. Nu staat ze daar maar wat te staan. Wachtend.

Het vuur in de haard knettert en vlamt ineens fel op. We schrikken er allemaal van. De Verborgenen staren naar iets achter me, bovenaan de trap.

‘Wie heeft ze gezien?’

Ik draai me om en zie tante Opal de treden af lopen. Ze draagt een lange ochtendjas en haar haar is nat. Ze lijkt kalm en beheerst, maar haar groene ogen zijn strak op de trol gericht. Ik weet als geen ander hoe die hypnotiserende blik aanvoelt.

‘Je bent terug,’ brengt de Hulder uit. ‘We hadden er al iets over gehoord en –’

‘Wie heeft die Feeën gezien?’ kapt tante Opal hem nogal ruw af.

‘Ik heb een ruilhandeltje bij het meer,’ zegt de Blauwe Man. ‘Speciaal voor het Verborgene Volk. Daar heeft iemand ze gezien.’

‘Wat hebben de Feeën nou in het noorden te zoeken?’ zeg ik. Ik vraag het vooral omdat tante Opal me tot nu toe heeft genegeerd. Dat doet ze nog steeds.

Feeën zijn duistere wezens die één zwakke kant hebben. Ze kunnen niet liegen. Ik ben ze vaker dan me lief is in Edinburgh tegengekomen. Ze zijn kwaadaardig en dreigend, en ik had gehoopt van ze af te zijn.

‘Ze azen ergens op,’ zegt de Hulder.

De twee andere Verborgenen kijken haar waarschuwend aan.

‘Nou, dat is toch zo! En we weten allemaal wat ze zoeken...’

‘Wat dan?’ vraag ik gretig.

De Hulder staart naar me en mijn nieuwsgierige blik weerspiegelt zich in haar wijd opengesperde ogen.

‘Een monster!’

‘Zo kan het wel weer,’ grijpt mijn grootmoeder in. ‘Ramya? Ramya, waar ga jij naartoe?’

Ik loop naar de voordeur en negeer haar vraag. Haastig daal ik de steile stoeptrap af naar de stenen en de

bomen en het water. Het meer strekt zich voor me uit en lijkt op een eindeloos stromend pad. Onverstoorbaar zoals mijn tante. Vol geheimen, die het als geen ander kan bewaren. Ik kijk zoekend om me heen. Die Feeën kunnen zich niet achter de Schijn verbergen, niet bij mij tenminste en dat weet ik.

Ik zie niets anders dan vredig kabbelend water.

Mijn neef Marley heeft me weleens verteld dat het veel en veel dieper is dan het lijkt. Zo diep als de zee.

‘Ramya! Naar binnen. Nu!’

‘Wat voor monster bedoelen ze dan?’ roep ik over mijn schouder, terwijl mijn ogen over het water glijden, zoekend naar ik weet niet wat.

Mijn voeten zweven plotseling een paar centimeter boven de grond. Ik slaak een gil en de Feeën flitsen door mijn gedachten. Hebben ze me al te pakken? Pas als ik langzaam achteruitzweef in de richting van de openstaande deur, besef ik wie er achter deze actie zit.

Tante Opal leunt tegen de deurstijl en dirigeert me met één hand haar kant op. Oma en de drie Verborgenen kijken vanuit de hal toe tot mijn tante de deur met een scherpe klik sluit. Ik ben nog steeds buiten, samen met haar. Ik worstel met onzichtbare boeien tot ze me zonder pardon op de traptreden laat vallen, vlak voor haar neus. Ik kijk haar nijdig aan en zij kijkt koeltjes op me neer.

‘Dit is geen plek om ervandoor te gaan,’ zegt ze een tikje dreigend.

Ik weet niet wat er ineens in me vaart, maar ik draai me om naar het water en vuur alle magie af die ik op dat moment in me heb. Een kleine lichtbol schiet weg in de richting van het meer en spat als een vuurwerkfontein uit elkaar, recht boven de donkere, spiegelende oppervlakte.

Ik werp een triomfantelijke blik op tante Opal en frons als ik zie dat ze totaal niet onder de indruk is.

‘Gooi er anders nog een noodsignaal tegenaan,’ zegt ze. ‘Een knalrode flare. Dan weten ze tenminste zeker waar we zijn.’

Mijn mond vertrekt. ‘Je zei dat niemand met slechte bedoelingen ons huis kon vinden.’

‘Maar daarom hoeven we dat nog niet uit te testen.’

‘Wanneer gaan we verder met de lessen?’

‘Heb je de boeken gelezen die ik je heb gegeven?’

‘Nee.’

‘Heb je je gewone huiswerk voor school gedaan?’

Ik brom iets en probeer mijn handen te ontspannen. ‘Nee.’

‘Dan kun je de lessen vergeten.’

‘Waarom? Wat moet ik met dat stomme huiswerk? Wat heeft dat met toveren te maken?’

‘Niemand houdt van onopgeleide heksen.’

‘Zegt de heks die zelf haar school niet heeft afge-
maakt.’

Haar tot nu toe licht geamuseerde uitdrukking verdwijnt. Ze grijpt me bij mijn pols en rukt me naar zich toe. ‘Daarom.’

Ik had het niet moeten zeggen. Ik zei het alleen omdat ik me voor de zoveelste keer doodergerde aan haar. Ik kan door de Schijn heen kijken, maar niet door haar. De muur om haar heen is vrijwel ondoordringbaar.

‘Ik wil weer een keer vliegen.’

Ik probeer zo kalm en aardig mogelijk te klinken. Me te beheersen. Ik weet dat mijn gedrag vaak te wensen overlaat, dus ik moet bewijzen dat ik er in elk geval mijn best voor doe. Als ik daarmee mijn recht op magie veilig kan stellen, doe ik dat. Dat zal ik ze laten zien.

‘Nog niet,’ zegt ze. Voor ik kan protesteren, gebaart ze dat ik stil moet zijn. Speurend kijkt ze om zich heen. Daarna daalt ze af naar het pad, opent het hek en loopt verder naar de oever van het meer. Ik spits mijn oren en probeer te horen wat zij heeft gehoord.

Een auto. Een auto in de verte, die met volle vaart dichterbij komt over de weg naar Drumnadrochit. De weg ligt tussen de rivier en het wilde, uitgestrekte heuvelland aan de andere kant.

‘Zeg tegen die drie binnen dat ze moeten vertrekken,’ zegt tante Opal met haar ogen op de naderende koplampen. ‘Nú.’

Ik doe wat ze zegt. Net voor ik de deur open, valt mijn blik op de eik.

Op de een of andere manier is die weer wat dichterbij gekomen.